

Arrest

nr. 70 019 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOUKENS, die *loco* advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Bengalese nationaliteit, verklaart op 17 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 18 september 2009 een asielaanvraag in.

Op 11 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 juli 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoeker.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor U.A.. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 27.07.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland".

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het fairplay-beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel schrijft voor dat verwerende partij zich moet baseren op een zorgvuldige feitenvinding.

De aangestelde arts van DVZ en in navolging verwerende partij, meent dat uit de voorgelegde medische documenten niet kan worden opgemaakt welke behandeling verzoeker nodig heeft. Er kan geen actuele behandeling worden weerhouden worden waardoor de aanvraag werd ongegrond verklaard.

Verwerende partij verwijst in het bijzonder naar het medisch verslag van dr. V. dd. 07/10/10. Dit getuigschrift vermeldt duidelijk dat verzoeker een behandeling met Baraclude ondergaat. Eveneens wordt een nieuwe controle na drie maanden aangekondigd.

Voor deze nieuwe controle kon plaatsvinden werd het verzoekschrift ingediend.

Het is alles behalve zorgvuldig wanneer verwerende partij stelt, dit na zelf meer dan zes maand het dossier niet te behandelen, dat er geen elementen zijn die een actuele behandeling bewijzen.

Niet alleen zijn alle recente medische verslagen aanwezig tot aan de indiening van het verzoekschrift maar wordt eveneens duidelijk gezegd dat een evaluatie van de toestand zich opdringt. Verwerende partij diende met andere woorden minstens contact op te nemen met Dr. V. teneinde de huidige medische situatie te evalueren, minstens verzoeker zelf te onderzoeken.

Bovendien gaat verwerende partij voorbij aan de andere overlegde medische stukken zoals het medisch verslag van dr. V. dd. 25/05/2010 waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat de behandeling voor onbepaalde duur moet worden gevolgd. (stuk 2)

"Het voorstel zou zijn om hem te behandelen met Baraclude (entecavir). De behandeling is gericht op een onderdrukking van het virus en de medicatie moet gedurende een onbepaalde duur worden ingenomen (tot genezing, wat weinig waarschijnlijk is, of tot resistentievorming, wat slechts zelden worden waargenomen).

Dr. V. stelt hier met andere woorden duidelijk dat de behandeling in feite levenslang zal moeten worden gevolgd.

De aanvraag afwijzen als ongegrond omdat geen bewijs van actuele behandeling voorligt, en dit omdat verwerende partij pas na zes maanden het dossier heeft behandeld, is derhalve onzorgvuldig.

Niet alleen gaat verwerende partij regelrecht in tegen de stukken uit het dossier waar zij stelt dat er geen actuele behandeling blijkt maar diende alleszins minstens verzoeker zelf te worden onderzocht of diende een actualisatie te worden gevraagd van zijn medische verslagen. Bovendien moet verwerende partij haar laten adviseren door een arts-specialist dewelke eveneens had moeten weten dat de behandeling van dergelijke medische aandoeningen levenslang is.

De onzorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij is overduidelijk aangetoond.

2.

Eveneens is er een schending van de materiële motiveringsplicht voorhanden nu de motivering van de bestreden beslissing is gestoeld op foutieve elementen aangezien geen rekening wordt gehouden met het verslag dd. 5 mei 2010, nochtans een stuk dat de aanvraag van verzoeker ondersteunt.

"De motievencontrole houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk pas, naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen motieven en inhoud." (D. MAREEN, 'Het motiveringsbeginsel', in: I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*. Brugge De Keure 2006, 133.).

"De materiële motiveringsplicht, de vereiste dus van deugdelijke motieven, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. (R.v.St., Decruynaere, nr. 100.940, 20 november 2001.).

De motieven waarop verwerende partij zich baseert zijn alles behalve deugdelijk en stroken niet met de waarheid.

"De relevante feiten waarop een overheid haar beslissing baseert, moeten immers vanzelfsprekend bestaan en juist zijn." (A. Van Mensel, *Het beginsel van behoorlijk bestuur*, Gent, Mys & Breesch uitgevers, 1997, 40.)

Een degelijke motivering van een administratieve beslissing kan niet worden weerhouden indien deze is gestoeld op foutieve of niet deugdelijk gecontroleerde gegevens.

3.

Zo is eveneens het redelijkheidsbeginsel geschonden nu het geenszins redelijk te noemen is dat een administratieve overheid pas een beslissing neemt 6 maanden nadat het dossier is toegezonden om vervolgens te stellen dat er geen actuele informatie in het dossier voorhanden is.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is." (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu is het duidelijk dat een goed bestuur ofwel sneller had geoordeeld over de duidelijke en concrete aanvraag ofwel, indien er tijdsverloop was geweest, zelf had geïnformeerd naar de actuele medische toestand.

Verwerende partij kan toch moeilijk verlangen van verzoeker dat hij (en dus ook alle aanvragers in de andere duizenden hangende dossiers) wekelijks of maandelijks (want wat is dan de goede frequentie???) zelf spontaan zijn dossier aanvult.

Bovendien ligt hier evenzeer een schending van het fair play-beginsel verrat. Een administratieve overheid kan en mag geen dossiers maanden ter behandeling laten aanslepen om vervolgens de actuele toestand van het dossier in vraag te stellen.

Het eerste middel is gegrond."

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de thans bestreden beslissing deze is van 3 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Zoals blijkt uit dit artikel moet de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoeker overgemaakte medische stukken oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De verwerende partij wijst erop dat de appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of van het land van verblijf toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 juli 2011 blijkt

volgens de verwerende partij dat alle door verzoeker overgemaakte medische attesten grondig onderzocht werden en dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat op het moment dat hij zijn advies opmaakte dat hij op basis van de voorgelegde medische attesten niet kon bepalen welke behandeling verzoeker juist nodig heeft. Het is op dit advies dat de thans bestreden beslissing is gebaseerd. De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd werd en dit zowel in rechte als in feite en dat het aan verzoeker toekomt om alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken en een actualisatie in te dienen. Bovendien slaagt verzoeker er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.1.3. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op foutieve of niet deugdelijk gecontroleerde gegevens en dit omdat, volgens verzoeker, geen rekening wordt gehouden met het verslag van 25 mei 2010 van dokter V. waarin uitdrukkelijk vermeld wordt dat de behandeling voor onbepaalde duur moet worden gevolgd zodat de motivering dat er geen bewijs van actuele behandeling voorligt foutief is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 11 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Bij deze aanvraag voegde hij attesten van 25 mei 2010 en 7 oktober 2010 van dokter P.V., een attest van 28 oktober 2009 van dokter A. VA.D.S., een attest van 5 januari 2010 van dokter W. V.V., een attest 1 juni 2010 van dokter B.V. en een medisch attest van 9 december 2010 van huisarts F.B.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 27 juli 2011, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat met al deze medische attesten rekening werd gehouden en dus ook met het medisch attest van 25 mei 2010 van dokter P.V. De ambtenaar-geneesheer attesteert immers als volgt: *“Verwijzend naar uw aanvraag voor advies kan ik u meedelen: (...) verwijzend naar het medisch attest dd. 25/05/2010 van dr. P. V., blijkt dat betrokkenen behandeld wordt met (...).”* Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt nu duidelijk blijkt uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze met alle door verzoeker bijgebrachte medische attesten rekening heeft gehouden om te besluiten dat er in het dossier van verzoeker geen ernstige actuele pathologie of actuele noodzakelijke behandeling kan weerhouden worden.

Verzoeker stelt verder dat waar de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt dat er geen elementen zijn die op een actuele behandeling wijzen, er niet alleen recente medische verslagen aanwezig zijn tot aan de indiening van het verzoekschrift maar dat eveneens duidelijk wordt gezegd dat een evaluatie van de toestand zich opdringt. Verzoeker houdt vervolgens in zijn verzoekschrift voor dat de verwerende partij minstens contact had moeten opnemen met dokter P. V. ten einde de huidige medische situatie te evalueren, minstens verzoeker zelf had moeten onderzoeken. Verzoeker stelt dat het ongegrond verklaren van zijn aanvraag omdat geen bewijs van actuele behandeling voorligt en dit omdat de verwerende partij pas na zes maanden het dossier heeft behandeld, onzorgvuldig is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de door verzoeker bijgebrachte medische attesten dateren van 28 oktober 2009, van 5 januari 2010, van 25 mei 2010, van 1 juni 2010, van 7 oktober 2010 en van 9 december 2010. Het meest recente medisch attest dat ingaat op de hepatitis B waaraan verzoeker zou lijden dateert van 7 oktober 2010 van dokter P.V. Uit het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze hierover stelde: *“Volgens het meest recente attest werd hij behandeld met Baraclude, aan antiviraal middel dat onderdrukking van het virus tot doel heeft. Dit getuigschrift dateert echter reeds van meer dan een half jaar terug. Het is niet duidelijk hoe lang betrokkene deze behandeling moest krijgen. Bijgevolg is het dan ook niet mogelijk om te weerhouden welke behandeling heden nodig heeft. Ik kan uit deze getuigschriften geen actuele behandeling weerhouden.”*

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat “De

vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten. Dit houdt ook in dat verzoeker indien hij, in de loop van de procedure, over recentere medische attesten beschikt, hij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-attaché behoort om te beslissen de aanvrager al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde de arts-attaché dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om gelet op het voorgaande te oordelen dat er, rekening houdend met het advies van de ambtenaar-geneesheer, uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysiek integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Door louter opnieuw te verwijzen naar de neergelegde medische attesten die reeds beoordeeld werden door de arts-attaché, toont verzoeker immers niet aan dat dit oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door verzoeker aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte stukken. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door verzoekers bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

In zoverre verzoeker met de uiteenzetting in zijn verzoekschrift, meer bepaald de verwijzing naar de inhoud van het medisch attest van 25 mei 2011 van dokter P.V. tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn

welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoeker niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekers tenslotte het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, stelt de Raad dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker zet de schending van het fair play-beginsel niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ter zitting van 8 november 2011 legt verzoeker een medisch attest voor daterend van 21 oktober 2011 waarin wordt meegedeeld dat hij niet aanwezig kon zijn bij het geplande interview in het kader van zijn asielaanvraag omwille van medische redenen. Dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Tweede middel: schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

Artikel 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet stelt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Er is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van voormeld artikel.

Niet alleen werd in maart door Dr. V. nogmaals benadrukt dat de behandeling levenslang dient te gebeuren (stuk 5) om de ziekte te onderdrukken.

Verzoeker aldus terugsturen naar zijn land van herkomst betekent dat hij daar zal gedepriiveerd worden van de noodzakelijke behandeling hetgeen betekent dat de ziekte opnieuw de bovenhand zal halen met alle nefaste gevolgen van dien voor verzoeker bij wie de ziekte reeds tot leverfibrose heeft geleid.

Kwetsbare lage inkomensbevolkingsgroepen zoals inwoners uit Bangladesh hebben echter niet de middelen en vooral niet de toegankelijkheid tot een dergelijke adequate behandeling. De situatie in een land als Bangladesh is niet van die aard dat er hoge gezondheidsuitgaven zijn.

"Het Hepatitis virus komt dus vaker voor in lage inkomenslanden, zoals Bangladesh, en wordt beschouwd als één van de ernstigste gezondheidsproblemen. Het hepatitis virus wordt in Bangladesh gecategoriseerd in enerzijds de risicogroepen en anderzijds de "algemene" bevolking. Ondanks het lage aantal HIV besmetten in Bangladesh kan men concluderen dat er een potentieel aanwezig is voor een

meer verspreide epidemie van hepatitis in het land. De gezondheidsinfrastructuur van het land kan hoe dan ook niet vergeleken worden met deze in de Westerse landen als hier." (Hepatitis Monthly 2006; 6(1): 41-44, <http://www.sid.ir/en/VEWSSID/tpdf/111320060108.pdf>)

Dit alles toont een precare situatie met betrekking tot de beschikbaarheid, continuïteit en toegankelijkheid van een adequate behandeling op hepatitis B aan te Bangladesh.

De ziekte houdt met andere woorden ontegensprekelijk een risico in voor het leven van verzoeker. Eveneens is het feit dat men aldaar geen adequate behandeling kan krijgen nagenoeg aangetoond.

Er is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Bovendien vereist artikel 9ter geen actuele behandeling om aldus de gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen. Er is een ziekte aanwezig, een risico voor diens leven minstens voor diens fysieke integriteit en er is geen adequate behandeling voorhanden in het land van herkomst.

Eveneens wordt aan de ernst van de medische aandoening van verzoeker niet getwijfeld door de aangestelde arts van verwerende partij. Doch het afwijzen gebeurt louter omdat de medische toestand niet actueel bewezen wordt. Dit is niet ernstig. Uit recente stukken blijkt trouwens zonder behandeling een fatale afloop is te vrezen in de eerstkomende jaren. (stuk 6) Eveneens is zijn fibrose van de lever geëvolueerd naar graad drie en zal deze bijna zeker cirrose worden.

Er dient dan ook een machtiging tot verblijf om medische redenen te worden toegekend. Het tweede middel is gegrond."

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de door verzoeker overgemaakte medische stukken moet oordelen of de aangehaalde ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De appreciatie van dat risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. De verwerende partij benadrukt nogmaals dat uit de door verzoeker overgemaakte attesten niet blijkt hoelang hij de behandeling met het medicijn Baraculde dient te krijgen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken en een actualisatie in te dienen in verband met de evolutie van zijn ziekte. De medische attesten dienen dermate gedetailleerd te zijn dat het mogelijk is voor de ambtenaar-geneesheer om een onderzoek ter zake te voeren. Omdat er geen afdoende duidelijkheid werd verschaft aangaande de actuele behandeling, kon deze volgens de verwerende partij niet weerhouden worden en kon de ambtenaar-geneesheer niet overgaan tot een verder onderzoek. De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij op correcte wijze genomen en maakt geen schending uit van artikel 9ter van vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker meent dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor naar een medisch attest van dokter P.V. van 3 maart 2011 en houdt voor dat inwoners uit Bangladesh niet de middelen en vooral niet de toegankelijkheid tot een degelijke adequate behandeling voor hepatitis hebben. Hij verwijst hiervoor naar informatie van een website en stelt verder dat de situatie in een land als Bangladesh niet van die aard is dat er hoge gezondheidsuitgaven zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker verwijst naar een medisch attest van dokter P.V. van 3 maart 2011. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit stuk niet ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij. Het is pas in huidige stand van de procedure dat verzoeker dit medisch attest bijbrengt. Het kan uiteraard niet aan de verwerende partij worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan ze niet op de hoogte was.

Met de verwijzing naar de informatie van de website toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen waar die oordeelde dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Waar verzoeker tenslotte stelt dat uit recente stukken blijkt dat zonder behandeling een fatale afloop te vrezen is in de eerstkomende jaren en hij hiervoor verwijst naar medische attesten van 8 september 2011, die dus dateren van na de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002,

nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

In zoverre verzoeker met de uiteenzetting in dit middel, het bijbrengen van nieuwe medische attesten, de verwijzing naar een website en een internetartikel tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

"Derde middel: schending van artikel 3 EVRM: Artikel 3 EVRM bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."

Dit artikel heeft directe werking in onze rechtsorde:

"Wat betreft de vraag of artikel 3 EVRM directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, kunnen we kort zijn. Traditioneel wordt hierbij verwezen naar het basisarrest van het Hof van Justitie "Van Gend en Loos" waarin wordt gesteld dat om directe werking te hebben, de norm "self-executing" moet zijn, wat inhoudt dat de regel op zichzelf beschouwd, wat haar geest, inhoud en bewoordingen betreft, geen verdere nationale reglementering behoeft met het oog op precisering en vervollediging. Hieruit kunnen twee criteria worden gedistilleerd, m.n. het objectief en subjectief criterium. Het objectief criterium houdt in dat de verdragsbepaling voldoende duidelijk, precies en juridisch volledig is. Het subjectief criterium impliceert dat de verdragspartijen ook de bedoeling hadden aan de bepaling directe werking toe te kennen en bijgevolg aan elke rechtsonderhorige het recht te geven bepaalde verdragsbepalingen rechtstreeks voor de nationale rechter in te roepen. Zonder in het kader van deze noot artikel 3 EVRM aan deze twee criteria te hoeven toetsen, kan worden gesteld dat vrijwel algemeen wordt aangenomen dat de rechten en vrijheden opgenomen in het EVRM directe werking hebben."

(MAES, A., "Is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om artikel 3 EVRM te toetsen?", (noot onder RW 30 juli 2007), T. Vreemd. 2008, 61-67.)

In casu weigert de bestreden beslissing aan verzoeker het verblijf op basis van zijn medische toestand.

Enkel omdat concludent actueel ook nog een asielprocedure doorloopt, zal dit nog niet onmiddellijk in een terugwijzing resulteren. Echter is onvermijdelijk het dreigende gevolg van de bestreden beslissing voor verzoeker de terugkeer naar een land waar hij niet goed zal kunnen worden verzorgd.

Gelet op het feit dat verzoeker lijdt aan een chronische vorm van Hepatitis B kan dit tot leverkanker leiden. Leverkanker is een dodelijke ziekte.

De bestreden beslissing vormt voor verzoeker een risico voor zijn leven en schendt dus art. 3 EVRM."

2.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet *in concreto* aangeeft op welke wijze artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *in casu* geschonden wordt ten gevolge van de thans bestreden beslissing. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. Verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden wordt aangezien deze aan verzoeker het verblijf weigert op basis van zijn medische toestand. De bestreden beslissing brengt volgens verzoeker een dreigende terugkeer naar een land waar hij niet goed zal kunnen worden verzorgd met zich mee. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij aan een chronische vorm van hepatitis B lijdt hetgeen tot leverkanker kan leiden, hetgeen een dodelijke ziekte is.

De Raad benadrukt dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet meer is dan een ongestaafde bewering. Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET